

Dres

Af Jens Peter Larsen

Jens Peter Larsen

Født 4. november 1959 i Fjerritslev som søn af Inga og Helge Ejvind Larsen. Opvokset på ejendommene »Fuglsang« i Brøndum og »Frydendak« i Husby.

Ni års skolegang i Fjerritslev. Som ung ansat ved gartneri og landbrug. Herefter renovatør i næsten 30 år samt kortvarige job i svejsemaskine- og rørindustrien samt den kommunale hjemmepleje.

De sidste 18 år tilknyttet Knud Sko og p.t. (2014) i voksenlære som salgsassistent. Samtidig selvstændig vognmand for Nordjyske Distribution.

Tidligere medlem af skolebestyrelsen ved Fjerritslev Skole, formand for Vester Han Herreds Skytteforening, riffelinstruktør og bestyrelsesmedlem i Skovsgaard Jagtforening, riffelprøvesagkyndig for Danmarks Jægerforbund/ Skov- og Naturstyrelsen, våbenkonsulent (kontrollant) i De Danske Skytteforeninger samt næstkommanderende og skydelærer i HJVK 1202.

Gift 1989 med Helle Eriksen, bosat Øster Fælledvej 4, Fjerritslev.

Hjemmeværnskompagni 1202's skydeinstruktør gennem rigtig mange år var Andreas Stentoft, om hvilken der kan fortælles et utal af pudsige historier.

Stentoft var næsten kun kendt under navnet »Dres« eller »SKIN«, det sidste er en forkortelse for skydeinstruktør. Civilt havde han bopæl på Brøndumvej 11 i Fjerritslev, og han havde beskæftiget sig med at være traktormekaniker på Fjerritslev Motorcompagni, maskinmand på Tican i mange år og sidst som cykelforhandler på sin hjemadresse.

Han var en yderst principfast personlighed og udførte da også sit hverv i Hjemmeværnet med den yderste nidkærhed. Dres forvaltede også kompagniets skydebane i Nørre Miler under udvisning af den største flid, ja, næsten ejerskab. Der var overhovedet ingen tvivl

om, at skydning var hans livs hobby, og at sådan noget som sikkerhedsbestemmelser i den forbindelse lå ham meget på sinde.

Han opnåede selv at blive danmarksmester på gevær model 66 med sigtekikkert, som var det gevær, Hjemmeværnets finskytter var udstyret med på det tidspunkt.

Dres' principfasthed kunne godt give ham visse »problemer« med de professionelle overordnede både på distrikts- og regionsplan. Han havde i sin tjeneste flere kontroverser med oberstløjtnant P.K. Larsen, som var distriktschef på et tidspunkt. PK var en meget bøs person, som havde været den første chef for Jægerkorpset, og han havde den idé, at en ordre var en ordre, og den skulle følges her og nu, hvilket Dres godt kunne finde på at bestride, hvis han fandt ordren »upassende« eller i strid med sikkerheden, og en overgang gav det anledning til et noget anstrengt forhold de to imellem.

Det gik dog over som dug for solen, en dag de to tilfældigt mødtes i døren ind til barakkerne i Tranum skydeterræn. PK havde medtaget sin jagthund, som han passende førte i snor, og da Dres var meget glad for hunde, bukkede han sig ned og klappede den, hvilket fik hunden til at slikke ham i hele ansigtet, og det gav anledning til følgende noget bramfrie ordspil:

PK: »Fy for helvede hund. Jeg havde sgu ikke gjort det, om jeg så havde fået en million ...« hvilket Dres øjeblikkeligt besvarede med: »Du var sgu heller aldrig blevet inviteret!« Efter den tid gik deres samarbejde forbilledligt. PK forstod jo at sætte pris på klarhjernede og dygtige folk!

På et andet tidspunkt kunne man opleve følgende sjove handling fra Dres' hånd. Han var meget engageret i den selvejende institution »Fjerritslevgården« som Hjemmeværns- gården – eller bare »Gården« – på Vandværksvej jo hedder officielt. På et tidspunkt får han en henvendelse fra en fremmed hjemmевærnsmand, om ikke han måtte opstille sin campingvogn på udenomsarealerne en tid og samtidig måtte låne elektricitet via et kabel ind til en stikkontakt – og selvfølgelig fik han lov til det.

Der gik dog ikke ret lang tid, inden et af kompagniets ældre medlemmer blev afsløret som »sortseer« af netop ham, der boede i campingvogn ved Gården. Dres holdt ikke hånden over lovbyggere, men han havde også en enorm social forståelse, og episoden fik ham øjeblikkeligt til at køre op og hive stikket ud af kontakten, smide ledningen ud, bede manden om at finde en campingplads, han kunne stille vognen op på, låse af og køre hjem. Jo, Dres var en meget stor hylder af princippet om at »handling slår alt«!

Alle, der kendte Dres, vidste, at han var yderst ordholdende i sin tjeneste. Han var faktisk så ordholdende, at han på et tidspunkt kun med nød og næppe nåede sin søns konfirmation i kirken, og hans tilstedeværelse kom dog også til at foregå iført uniform.

Han har stået i spidsen for hundrede af skydestævner gennem sin tjenestetid, og et af hans hjertebørn var »Det BETTE Trandumstævne«. Stoltheden nærmest lyste ud af øjnene på ham, når en af de fremmede kompagnichefer, som han normalt fik til at forestå præmieuddelingene, blev nødt til at overrække otte ud af 10 præmier til skytter fra netop 1202.

Der var ingen tvivl om, at han var kompagniets mand. Alle, der mødte frem på kompagniets salonbane om vinteren for at vedligeholde sommerens indlærte skydefærdigheder, blev altid mødt med ordene: »Velkommen i det grønne!«

– underforstået Hærhjemmeværnet – og han gjorde sit yderste for, at disse salonskydninger kom til at fremstå som »hyggestunder«, alle så frem til hver tirsdag aften.

Jeg havde selv den store ære at efterfølge Dres på posten som skydeinstruktør, dog først efter at jeg var blevet behørigt uddannet på Hjemmeværnsskolen i Nymindegab. Stor var den dag, Dres overlod mig nøglerne til Nørre Miler, og jeg ALENE måtte tilrettelægge og gennemføre en skydning for kompagniets personel. Der var ingen tvivl om, at han næsten måtte øve vold på sig selv for ikke at tage med ud. Jeg følte mig faktisk utroligt privilegeret og beæret den dag!

